

Στις άλλες σελίδες:

- ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΑ
- ΒΟΛΙΒΙΑ — ΕΛ ΣΑΛΒΑΤΟΡ
- ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ
- Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ
- ΕΔΕΚ. 3ο ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ
- ΣΥΝΕΔΡΙΟ
- Η ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ
- ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
- ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΣΤΟΝ Ο.Η.Ε

Όσο η λαϊκή συμμετοχή στον αγώνα θα παραμένει μόνο ένα απλο σχήμα λόγου, τίποτε άλλο δεν θα μπορεί ν' αποτρέψει την υποταγή μας στα σχέδια που υπαγορεύουν οι ιμπεριαλιστές

Όπως κάθε χρόνο απο το 1974 και ύστερα έτσι και φέτος, η Κυπριακή διακομματική αποστολή βρίσκεται στην έδρα των Ηνωμένων Εθνών, όπου αναμένεται μέσα στις επόμενες λίγες μέρες, ν' αρχίσει η συζήτηση του Κυπριακού προβλήματος στη Γενική Συνέλευση του Οργανισμού.

Το γεγονός αυτό, κατάντησε ν' αποτελεί μια κυκλική επανάληψη στη διάρκεια κάθε καινούργιου χρόνου, απο την οποία κάθε φορά προκύπτει και κάποιο καινούργιο ψήφισμα για το Κυπριακό. Πέρα δε απ' αυτό εκείνο που συμβαίνει είναι ότι η σημασία του ψηφίσματος που εγκρίνεται για το Κυπριακό, ν' αρχίζει να εξανεμίζεται απο την επόμενη της εξασφάλισης -του, απο τες ίδιες τες πράξεις της επίσημης πλευρας, που μόλις πάρει στα χέρια -της το κείμενο κάθε νέας απόφασης, αρχίζει να συμπερέρεται και να δρα έξω απο το ίδιο το γράμμα και το πνεύμα -της.

Το φαινόμενο αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο, αν δοκιμάσει να το δει κανένας, απο την καθαρά πολιτική -του σκοπία. Κι αυτό γιατί μόνο έτσι είναι δυνατό να το αποδυναμώσει στα πραγματικά πολιτικά -του αίτια και να του δώσει την σωστή του διάσταση.

Εδώ λοιπον μπαίνει άμεσα και απο μόνο -του ένα καινο ερώτημα. Γιατι η Κυβέρνηση, πέντε ολόκληρα χρόνια ύστερα απο το πραξικόπημα και την τουρκική εισβολή, να εξαντλεί το ρόλο -της σε μια διπλωμα-

τική μάχη μερικων ημερων, που δίνεται στην έδρα των Ηνωμένων Εθνών, χωρίς να μπορεί παρα πέρα να επενδύσει οτιδήποτε πάνω σε εκείνα τα θετικά που πετυγχάνει να εξασφαλίσει, με τη βοήθεια των φίλων της υπόθεσης -μας.

Η ερμηνεία αυτού του φαινομένου δεν μπορεί να αναζητηθει πουθενά αλλου, παρα στο ίδιο το φιλοσοφικό και το πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο είναι υποχρεωμένη να περιορίζει τους ελιγμούς και την

στην 8η σελίδα

Η ΕΔΕΝ γιόρτασε την

ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΔΕΝ γιόρτασε μαζί με όλους τους εργατές του κόσμου στις 7 του Νιόβρη την επέτειο της Μεγάλης Σοσιαλιστικής Επανάστασης του Οκτώβρη (7 του Νιόβρη με το νέο ημερολόγιο).

Μέσα σε ατμόσφαιρα προβληματισμού μα κι αγωνιστικής διάθεσης, οι συναγωνιστές της ΕΔΕΝ που γέμισαν το οίκημα της Τ.Ο ΕΔΕΝ Αγ. Δομετίου χωρίς μεγάλα λόγια και κούφια συνθήματα έφεραν ξανά στο νου-τους τα γεγονότα που οδήγησαν στο νικηφόρο ξεσήκωμα της εργατικής τάξης που οδήγησε στην εγκαθίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους στην ιστορία και άντλησαν διδάγματα για τους σημερινούς αγώνες για την επικράτηση του σοσιαλισμού παγκόσμια.

Με την εκδήλωση αυτή εγκαινιάστηκε ουσιαστικά το οίκημα της Τ.Ο ΕΔΕΝ Αγ. Δομετίου με τη φιλοδοξία να γίνεται τουλάχιστον μια εκδήλωση κάθε μήνα.

Την εκδήλωση άνοιξε μέλος της Τ.Ο ΕΔΕΝ Αγ. Δομετίου που καλωσόρισε τους συντρόφους στην εκδήλωση και στο νέο οίκημα. Κύριος ομιλητής στη συγκέντρωση ήταν ο συν.

Μάριος Τεμπριώτης που ανέλυσε το χαρακτήρα της Επανάστασης και της επέτειου και καταπάστηκε με τα γεγονότα που οδήγησαν στη νίκη της εργατίας στη Ρωσία κάτω απο την καθοδήγηση του Μπολεσεβίκικου κόμματος του Λένιν.

Ακολούθησε εκτεταμένη συζήτηση που στάθηκε ειδικά πάνω στην επικαιρότητα της Επανάστασης του Οκτώβρη σήμερα και τις ομοιότητες και διαφορές της με την Ιρανική επανάσταση.

Η εκδήλωση έκλεισε με καλλιτεχνικό πρόγραμμα που περιλάμβανε επαναστατικά τραγούδια.

Πιο κάτω παραθέτουμε αποσπάσματα απο την ομιλία του συν. Μάριου Τεμπριώτη:

στην 6η σελίδα

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

ΒΟΛΙΒΙΑ ΕΛ ΣΑΛΒΑΤΟΡ

Με ενδιαφέρον παρακολουθούμε τις εξελίξεις τον τελευταίο μήνα στη Βολιβία και στο Ελ Σαλβαδορ. Τα πρόσφατα πραξικοπήματα στις δύο αυτές χώρες της Λατινικής Αμερικής δεν είναι άσχετα μεταξύ τους -τους πιστεύουμε, και επίσης δεν είναι άσχετα με την πτώση του Σομόζα και τη νίκη των Σαντινίστας στη Νικαράγουα. Η νίκη των Σαντινίστας στη Νικαράγουα έδωσε μια καινούργια δυναμική στα προοδευτικά κινήματα της Λατινικής Αμερικής, που εκδηλώθηκε σε πολλές γειτονικές χώρες αμέσως μετά. Η Βολιβία και το Ελ Σαλβατορ είναι δύο από τις πιο υποανάπτυχτες και πολιτικά ασταθείς χώρες της Νοτίου Αμερικής, που ελέγχονται οικονομικο-πολιτικά από τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό. Τα πραξικοπήματα σ' αυτές τις δύο χώρες είναι οι πιο πρόσφατοι ελιγμοί της Αμερικάνικης πολιτικής στην προσπάθεια -της να διατηρήσει τον έλεγχο -της, και να μην επαναληφθεί η εμπειρία της Νικαράγουα.

Στη Βολιβία, στρατιωτικό πραξικόπημα με επικεφαλής τον ακροδεξιο συνταγματάρχη Νάτους Μπους ανάρτησε την πολιτική κυβέρνηση που είχε σχηματιστεί μόλις πριν 11 βδομάδες. Το πραξικόπημα ήταν αιματηρό με πολλά θύματα κυρίως φοιτητές. Στελέχη της Κυβέρνησης σήμερα αρνούνται να αναγνωρίσουν την καινούργια κυβέρνηση και κατηγορούν τον Μπους πως έχει σχέσεις με την Χούντα της Χίλης. Μέχρι τώρα όμως φαίνεται πως το πραξικόπημα έχει επικρατήσει. Το Στέιτ Ντηπάρτμεντ δεν έχει πάρει θέση. Ανακοινώσεις του, αφέρουν μια «βαθιά ανησυχία» και μιλούν για τη σημασία διατήρησης του δημοκρατικού καθεστώτος, μόνο. Ο ακριβής ρόλος του Στέιτ Ντηπάρτμεντ στο πραξικόπημα δεν είναι ακόμα σίγουρος, όπως δεν είναι και σίγουρο τί συγκεκριμένους βραχυπρόθεσμους σκοπούς έχει το πραξικόπημα.

Δηλαδή. Το πραξικόπημα ακροδεξιάς πτέρυγας του στρατού μπορεί να είναι μια προσπάθεια, των Αμερικανών στυλ Χίλης. Φοβήθηκαν πως ένα δημοκρατικό καθεστώς όπως αυτό που ανετράπει θα οδηγούσε στην άνοδο πολιτικών δυνάμε-

ων εχθρικών προς τα συμφέροντα της Αμερικής. Σχεδίασαν το πραξικόπημα και έχουν σκοπό την υποστήριξη της στρατιωτικής χούντας με όλα τα μέσα στην διάθεση τους. Από την άλλη μπορεί το πραξικόπημα να είναι μια απειλή προς τα συνδικάτα και άλλες πολιτικές δυνάμεις και να υποχωρίσει σύντομα σ' ένα πιο «συγκρατημένο» δημοκρατικό καθεστώς. Ποια από τις δύο αυτές περιπτώσεις ισχύει είναι δύσκολο, με τα στοιχεία που έχουμε, να πούμε.

Στη περίπτωση του Ελ Σαλβατορ η εικόνα είναι σχετικά πιο καθαρή. Το στρατιωτικό πραξικόπημα έχει μια πιο φιλελεύθερη και προοδευτική όψη από το προηγούμενο καθεστώς, του στρατηγού Ρομέρο. Το καθεστώς Ρομέρο δεν πέτυχε να εμποδίσει την ενδυνάμωση των οργανωμένων αριστερών και άλλων προοδευτικών δυνάμεων. Τον τελευταίο χρόνο το αριστερό ένοπλο κίνημα του Λαϊκού Επαναστατικού Στρατού έκανε μεγάλη πρόοδο στις προσπάθειες του να μαζικοποιηθεί. Κάτω από την αντιδραστική βία και καταπίεση του καθεστώτος Ρομέρο δημιουργήθηκε και ένα αντιπολιτευτικό κίνημα φιλελεύθερων κάτω από

την ηγεσία της εκκλησίας που άρχισε να αποκτά σημαντική πολιτική δύναμη. Το καθεστώς Ρομέρο δεν μπορούσε να συγκρατήσει, παρ' όλη τη βία και καταπίεση, τις δυνάμεις αυτές. Στο Ελ Σαλβατορ πράγματι υπάρχουν οι συνθήκες για την ανάπτυξη ενός κινήματος παρόμοιο με αυτό των Σαντινίστας στη Νικαράγουα. Με την πτώση του Σομόζα ο Ρομέρο προσπάθησε να εκδημοκρατικοποιήσει το καθεστώς -του αλλά αυτό στάθηκε αδύνατο και ανεφάρμοστο με τις δομές που υπήρχαν.

Το πραξικόπημα έγινε για να φέρει ένα δημοκρατικό χαρακτήρα στο Ελ Σαλβατορ που θα εμποδίσει την ενδυνάμωση και ανάπτυξη των κινήματων των αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων της χώρας. Το καινούργιο καθεστώς ταυτίστηκε με το φιλελεύθερο αντιπολιτευτικό κίνημα

κάτω από την ηγεσία της εκκλησίας. Επίσης έχει ανακοινώσει τις προθέσεις του για την κατοχύρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και για μια δίκαιη κατανομή του πλούτου της χώρας. Το πραγματικό του πρόσωπο όμως δεν μπορεί να το κρίνουμε το καινούργιο καθεστώς.

Ο στρατός του έχει ήδη επιτεθεί εναντίον αριστερών ανταρτών που είχαν καταλάβει ορισμένες συνοικίες της πρωτεύουσας στο πραξικόπημα. Επίσης σε ειρηνική εκδήλωση της αριστερας επέτρεψε, σε ομάδες της άκρας δεξιάς να επιτεθούν με αποτέλεσμα δεκάδες νεκρούς. Οι οργανώσεις της άκρας δεξιάς και οι μυστικές υπηρεσίες συνεχίζουν όπως και πρώτα να δρουν κάτω από την προστασία και καθοδήγηση της Κυβέρνησης.

Το πραξικόπημα στην Βολιβία και το Ελ Σαλβατορ είναι προσπάθειες του Αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού και των ντόπιων συμμάχων του να κατοχυρώσουν και να προστατέψουν τα συμφέροντα τους. Για πόσο καιρό ακόμα θα μπορούν να αμύνονται με αυτό τον τρόπο είναι δύσκολο να πει κανείς. Το μάθημα όμως της Νικαράγουα θα ξαναδοθεί.

Πού βαδίζει η Περσία;

Ενώ γράφονταν οι στήλες αυτές συνεχίζονταν στην Τεχεράνη η κατάληψη της Αμερικανικής Πρεσβείας από Πέρσες φοιτητές με τους Αμερικανούς να εντείνουν τα αντιαμερικανικά μέτρα με τον διωγμό των Περσών φοιτητών στην Αμερική και την απαγόρευση της εισαγωγής Περσικού Πετρελαίου στις ΗΠΑ. Η κατάληψη της Πρεσβείας και οι μαζικές μαχητικές διαδηλώσεις που ακολούθησαν φανερώνουν την αγανάκτηση των Ιρανικών μαζών ενάντια στην Ιμπεριαλιστική Αμερική, που έστησε, υποστήριξε κι όπλισε σαν αστακό το καταπιεστικό, απάνθρωπο καθεστώς του έκπτωτου Σάχη που δίκαια ο Ιρανικός λαός ζητά την δίκη και καταδίκη του. Οι εκδηλώσεις αυτές κι ο τρόπος που εξελίχθηκαν φανερώνουν ακόμα πως ο Αγιατόλλα Χομείνι δεν είναι κύριος της κατάστασης παρα τη μεγάλη υποστήριξη που έχει ακόμα και τις απεριόριστες εξουσίες που έχει πάρει στα χέρια του. Από τις δηλώσεις του αμέσως μετά την κατάληψη της πρεσβείας ότι δηλαδή αυτή εκφράζει το λαϊκό αίσθημα ενώ άλλες φορές έχει πει πως ο ίδιος εκφράζει το λαϊκό αίσθημα - φαίνεται ότι δεν την περίμενε και περισσότερο δεν την υποκίνησε όπως πολλοί υποστηρίζουν. Η Περσία βρίσκεται ακόμα σε μια μετεπανάστατική αστάθεια όπου οι εξελίξεις μπορούν να πάρουν διάφορες κατευθύνσεις. Από τη μια υπάρχει ο κίνδυνος με τη σημερινή αστάθεια και τα γεγονότα της κατάληψης να βρει την ευκαιρία κομμάτι του στρατού υποκινημένο από τους Ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ για να επαναφέρουν την Περσία στην προ -Χομείνικη κατάσταση. Από την άλλη υπάρχει η πιθανότητα Αιθιοποίησης της επανάστασης με την επικράτηση φιλοσοβιετικής μερίδας του στρατού. Βέβαια η προοπτική της συμπλήρωσης της Ιρανικής επανάστασης με το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας και την εγκαθίδρυση υγιούς εργατικής σοσιαλιστικής δημοκρατίας δεν είναι απίθανη, δεν μπορεί όμως να υλοποιηθεί - όπως πολλές φορές υποστηρίχτηκε στη «Σ.Ε.» - χωρίς την καθοδήγηση των μαζών από ένα οργανωμένο, πειθαρχημένο, επαναστατικό κόμμα όπως ήταν το κόμμα των Μπολσεβίκων, τη νίκη του οποίου γιορτάσαμε πρόσφατα.

Στό Παλιομέτοχο ΔΡΟΜΟΙ ΑΔΙΑΒΑΤΟΙ

Ενα οξυ και παλιο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν ωρισμένοι κάτοικοι του Παλιομέτοχου. Οι δρομοί γίνονται τον χειμώνα από τις βροχές αδιάβατοι. Παρα τις διαμαρτυρίες των κατοίκων και τις διαβεβαιώσεις των υπευθύνων το πρόβλημα εξακολουθεί να υπάρχει κατά τα φαινόμενα θα συνεχίσει να υπάρχει, για πολύ ακόμα. Με τις πιο ελάχιστες βροχές οι δρόμοι καθώς είναι χωματένιοι γεμίζουν ρυάκια και λασπονερα. Όταν περπατήσεις σ' έναν τέτοιο δρόμο αργότερα θα είναι σαν να γυρίζεις από χωράφια. Τα παπούτσια σου θα φορτωθούν λάσπες και τις περισσότερες φορές και τα ρούχα σου. Είναι πραγματικό δράμα οι δρόμοι αυτοί. Οι κάτοικοι που έχουν την τύχη να κατοικούν σε

γειτονίες με τέτοιους δρόμους το σκέφτονται πολύ πριν αποφασίσουν να βγουν έξω και τις περισσότερες φορές προτιμούν να μείνουν κλεισμένοι στο σπίτι. Η διακίνηση τους με αυτοκίνητο είναι η μόνη λύση στο πρόβλημα τους.

Το καλοκαίρι πάλι με τον αέρα τα πάντα γεμίζουν σκόνες. οι γυναίκες είναι αναγκασμένες, χειμώνα, καλοκαίρι να κρατούν την σκούπα ή το ξεσκονόπανο και να καθαρίζουν.

Ας ελπίσουμε ότι επιτέλους οι υπεύθυνοι θα δώσουν μια λύση στο πρόβλημα αυτό που στην προκειμένη περίπτωση είναι η ασφάλιση δρόμων.

Σάββας Κασάπης.
Ο.Β Παλιομέτοχου.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές της Σοσιαλιστικής Έκφρασης που δεν έχουν πληρώσει τις συνδρομές τους να τις πληρώσουν το συντομότερο. Η ΕΚΦΡΑΣΗ χρειάζεται και την δική σας συνδρομή για να συνεχίσει τον αγώνα της.

ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ;

Η κατακόρυφη πτώση της δημοτικότητας της Ν. Δημοκρατίας, προκαλεί σημαντικά προβλήματα στην άρχουσα τάξη της Ελλάδας που βλέπει ότι ο κύριος εκπρόσωπος των συμφερόντων της χάνει την μάχη χωρίς να μπορεί να τον αντικαταστήσει με ένα διάδοχο σχήμα.

Το άνοιγμα του Καραμανλή προς την Ανατολή και οι διατυμπανιζόμενες επιτυχίες -του στην εξωτερική πολιτική, δεν είναι αρκετές για να αντισταθμίσουν την τρομερή φθορά της Ν. Δημοκρατίας που έρχεται σαν αποτέλεσμα της εσωτερικής πολιτικο-οικονομικής κρίσης που δέρνει την χώρα.

Μέσα στα πλαίσια της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού η Ελληνική άρχουσα τάξη με εκπρόσωπο την κυβέρνηση έχει αναγκαστεί στην προσπάθεια να περισώσει τα υπέρογκα κέρδη -της, να χτυπήσει το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Αυτο σαν αποτέλεσμα είχε την παραπέρα φθορά της Ν. Δημοκρατίας και έτσι τώρα η άρχουσα τάξη μπαίνει μπροστα στην προοπτική μιας κυβερνητικής αλλαγής όπου το διάδοχο σχήμα δεν μπορεί να είναι άλλο παρα το ΠΑΣΟΚ.

Σημαντικό πρόβλημα στην αντιμετώπιση της κατάστασης αυτής απο την δεξιά είναι η διάσπαση που αυτές τις μέρες φαίνεται να οξύνεται μέσα στους κόλπους της Νέας Δημοκρατίας.

Η μάχη ανάμεσα τους δύο «Δελφίνους» της πρωθυπουργείας Αβέρωφ και Ράλλη, μπαίνει τώρα στα τελικά στάδια.

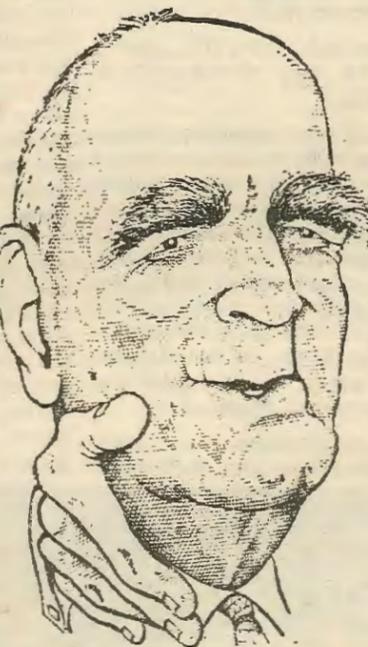
Ενω ο Καραμανλής ζυγίζει τα βήματα προς την προεδρία και της εγκαθίδρυσης -του σαν υπερκομματικού ηγέτη, οι δύο διάδοχοι βομβαρδίζουν υπουργούς και παράγοντες για εξασφάλιση υποστήριξης ενω απο την άλλη απειλούν ότι αν ο πρωθυπουργός δείξει οποιαδήποτε εύνοια σε ένα απο τους δυο, ο άλλος θα αποχωρήσει απο την κυβέρνηση και το κόμμα.

Η διαμάχη που φτάνει μέχρι τα όρια διαλυτικών τάσεων έχει πια εκδηλωθεί ανοικτα και μέσον του τύπου, με δηλώσεις και συνεντεύξεις απο τους δυο αντίπαλους, όσο και απο τους υποστηρικτές -τους.

Έτσι τώρα ο Καραμανλής έρχεται να αντιμετωπίσει μια επικίνδυνη κατάσταση.

Απο τη μια, η φθορά της Ν. Δημοκρατίας τον πιέζει να την εγκαταλείψει για την προεδρία διαφορετικά κινδυνεύει να φθαρεί και ο ίδιος ανεπανόρθωτα, αν παραμείνει στην θέση -του. Ακόμα πρέπει να δει για αυτή την κίνηση είναι δυνατόν η Ν. Δημοκρατία να χάσει ένα σημαντικό ποσοστό εδρών στη βουλή με αποτέλεσμα να μην υπάρχει ο απαραίτητος αριθμός εδρών για την προώθηση -του στην Προεδρία.

Απο την άλλη αν εγκαταλείψει τώρα την Ν. Δημοκρατία υπάρχει πια σοβαρά ή πιθανότητα ότι οι αντιθέσεις που τώρα υπάρχουν μέσα στη Ν. Δημοκρατία θα οξυνθούν ακόμα περισσότερο, με αποτέλεσμα να κατεβεί το κόμμα στες εκλογές

διασπασμένο, με αποτέλεσμα την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία μια ώρα πιο γρήγορα.

Οι εξελίξεις όμως, δείχνουν ότι η Δεξιά είναι υποχρεωμένη να προωθήσει τον Καραμανλή στην Προεδρία απο όπου θα μπορεί να ελέγχει κάπως την κατάσταση αν ένα σχήμα ΠΑΣΟΚ ανέβει στην εξουσία με τις επόμενες εκλογές.

Είναι γνωστο, πως οι εξουσίες που το Σύνταγμα της Ελλάδας δίνει στον Πρόεδρο είναι πολλές και ουσιαστικές αφού προνοούν ακόμα και την διάλυση της βουλής και την προκήρυξη πρόωγων εκλογών.

Έτσι προβλέπεται ότι ο Καραμανλής θα προσπαθήσει να μεταπηδήσει στην Προεδρία αφήνοντας στην πρωθυπουργεία και στην αρχηγία του κόμματος στον κ. Παπακωνσταντίνου, σαν μεσαία λύση. Με την απειλή της κήρυξης πρόωγων εκλογών οι δύο διάδοχοι θα πειθαρχήσουν και θα αναβάλουν την αναμέτρηση -τους μετα τις εκλογές. Με αυτο τον τρόπο ο Καραμανλής ελπίζει ότι η Ν.Δ. θα πάρει τις ψήφους και της Ακρας Δεξιάς του Αβέρωφ και της «Σοσιαλοδημοκρατικής Δεξιάς» του Ράλλη.

Όμως ότι και να συμβεί είναι πια φανερό ότι οι μέρες της Ν.Δ στην Ελλάδα είναι μετρημένες. Οι εξελίξεις, κύρια στον οικονομικό τομέα επιτρέπουν

την πρόβλεψη ότι η Ν.Δ θα τάρξει σκούρα αν όχι στες επόμενες, στες μεθεπόμενες εκλογές.

Είναι φανερό πως δεν μπορεί πια ένας καθαρός εκπρόσωπος του κεφαλαίου όπως, η Ν.Δ να δώσει λύσεις στα προβλήματα της Ελλάδας.

Η έλλειψη του διαδόχου σχήματος οξύνει ακόμα περισσότερο το πρόβλημα αφού η ΕΔΗΚ που είναι το μόνο σχήμα που θα μπορούσε να διαδεχτεί απο μέρους της Δεξιάς είναι ανύπαρκτο. Έτσι είναι αναγκασμένοι να καταφύγουν σε ένα σωρο τεχνάσματα για να κρατηθούν όσο πιο πολυ μπορούν στην εξουσία. Απο τη στιγμή όμως που ο Ελληνικός λαός ζητα μπορούν να δώσουν η πτώση -τους είναι βέβαιη.

Ήδη η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης έχει αρχίσει να καταρρέει. Η απόφαση για ουσιαστικό πάγωμα αυξήσεις 10 - 12% στους μισθούς και στα μεροκάματα το 1980 για ανεξάρτητα απο την αύξηση του πληθωρισμού, συναντα δυναμική αντίδραση απο μέρους των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των εργαζομένων, που σώστα τις χαρακτηρίζουν σαν αυξήσεις πείνας και διακήρυσσαν ότι η εργατική τάξη για κανένα λόγο δεν θα δεχτεί την απόφαση αυτή της κυβέρνησης.

Αγοραζετε και
διαδιδετε την
Σοσιαλιστική
ΕΚΦΡΑΣΗ

ΕΚΦΡΑΣΗ

**KENNENTY: Θα σημάνουν
πάλι οι καμπάνες;**

Το παράδειγμα Κάρτερ - υποσχέσεις για «δίκαιη» λύση του Κυπριακού, Εμπάργκο κλπ, έχει πείσει κάθε κύπριο πως η Αμερικανική εξωτερική πολιτική δεν καθορίζεται απο του Αμερικανούς Προέδρους αλλα απο τα πολιτικο -στρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου και των πολυεθνικών εταιρειών. Γι αυτο πρέπει τις υποσχέσεις που οπωσδήποτε θα δώσει ο Κέννεντυ στους ελληνοαμερικανούς για να κερδίσει την ψήφο -τους να τις δεχθεί ο Κυπριακός λαός με περισσότερο σκεπτικισμό και χωρίς τυμπανοκυσίες και άδειες στους Δημόσιους Υπάλληλους αυτή τη φορά, αν τύχει και αναρριχηθεί στην εξουσία ο Κέννεντυ.

Κανένας Αμερικανός Πρόεδρος κάτω απο το σημερινό κοινωνικό - οικονομικό καθεστώς της χώρας δεν μπορεί να δώσει δίκαιη λύση στο Κυπριακό πρόβλημα. Ας μην μας αποπροσανατολίζουν λοιπόν. Μόνο ο κοινός αγώνας των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, κάτω απο την καθοδήγηση της εργατικής τάξης, ενάντια στους εκμεταλλευτές και καταπιεστές στα βόρεια και νότια της γραμμής Αττίλα μπορεί να ενώσει τις δύο κοινότητες και να δώσει μόνιμη δίκαιη λύση στο Κυπριακό για το καλο όλων των κατοίκων της Κύπρου.

Σοσιαλισμός ή Πυρηνικός αφανισμός

Πληροφορηθήκαμε απο τα μέσα μαζικής επικοινωνίας πως πριν λίγες μέρες οι ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ μπήκαν σε πλήρη συναγερμό που περιλάμβανε ετοιμότητα για χρήση πυρηνικών όπλων για 6 ολόκληρα λεπτά. Κι όλα αυτά λόγω ενός «μικρού» λάθους στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές που έδειξαν πως η Αμερική υφίστατο επίθεση με πυρηνικά όπλα. Το συνταραχτικό αυτο γεγονός φέρνει στην επιφάνεια το ενδεχόμενο είτε απο λάθος είτε σε μια σύρραξη να χρησιμοποιηθούν πυρηνικά όπλα που μπορούν χωρίς να το καταλάβουμε μέσα σε λίγες ώρες να καταστρέψουν τον ανθρώπινο πολιτισμό και την ανθρώπινη ύπαρξη πάνω στον πλανήτη.

Πιστεύουμε πως τόσο οι πολεμικοί πυρηνικοί εξοπλισμοί, όσο και οι πόλεμοι μπορούν να σταματήσουν μόνο με την παγκόσμια επικράτηση του Σοσιαλισμού που θα θέσει τέρμα στις ταξικές και εθνικές διαμάχες και θα εδραιώσει μια για πάντα την ειρήνη στον κόσμο. Εφ' όσον τα μέσα παραγωγής βρίσκονται στα χέρια ιδιωτών και η παραγωγή γίνεται με μόνο κριτήριο το κέρδος όχι μόνο θα συνεχίσει το φαινόμενο απο τη μια να χυθούν σπατάλη και ευμάρεια κι απο την άλλη ανθρώπινη εξαθλίωση και πείνα, μα θα υπάρχει και θα ενταθεί το φάσμα του αφανισμού του ανθρώπου απο τη γη.

**7 του Νιόβρη 1917-1979
ΤΟΠΟ ΣΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑ**

Δεν μπορούμε να αφήσουμε ασχολίαστο το γεγονός πως αν και η επέτειος της Μεγάλης Οκτωβριανής Επανάστασης ήταν η 7η του Νιόβρη η ηγεσία του ΑΚΕΛ διάλεξε την 5η, 6η και 8η του Νιόβρη για να γιορτάσει φέτος - με το δικό-της παραδοσιακό τρόπο φυσικά - τη μεγάλη επέτειο.

Η 7η του Νιόβρη δεν γιορτάστηκε φέτος λόγω ασφαλώς του μεγάλου Μάτς μεταξυ Ομόνοιας - Αγιαξ που για την ηγεσία του ΑΚΕΛ είχε πιο μεγάλη σημασία απο το γιορτάσιμο της επετείου, του πιο σπουδαίου γεγονότος όλων των εποχών. Δεν έχουμε βέβαια τίποτα εναντίον του αθλητισμού, ούτε ασφαλώς τίποτα εναντίον της δημοφιλούς ομάδας της Ομόνοιας, την οποίαν συγχαίρουμε κι εμεις όπως έκαμε όλος ο Κυπριακός τύπος για τη μεγάλη -της νίκη. Αυτο που δεν μπορεί να μείνει απαρατήρητο είναι οι προτεραιότητες, η νοοτροπία και η οππορουνιστική ταχτική της ηγεσίας του ΑΚΕΛ που έλαμψε για μια ακόμη φορά.

ΖΗΤΩ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

συνέχεια από την 1 σελίδα

Βέβαια σε μια εκδήλωση σαν την σημερινή, ούτε ο χρόνος, ούτε ο χώρος επιτρέπει μια σε βάθος ανάλυση ή αυστηρά επιστημονική προσέγγιση της μεγάλης επανάστασης των Ρώσων εργατών και αγροτών. Εξ άλλου το θέμα είναι τόσο μεγάλο και τόσο ανεξάντλητο που για πολλά χρόνια ακόμα θα εξακολουθεί να παραμένει αντικείμενο έρευνας και μελέτης από τους ειδικούς και τους ιστορικούς και φυσικά τους Μαρξιστές επαναστάτες. Παρ' όλα αυτά μπορούμε να πούμε πολλά και να εξάγουμε άλλα τόσα συμπεράσματα στο μέτρο που μας επιτρέπει ο χρόνος.

Είναι γεγονός ότι ο Μάρξ, ο κατ' εξοχήν θεωρητικός της προλεταριακής επανάστασης, είχε δει την παγκόσμια επανάσταση να ξεκινά από τις χώρες του εξελιγμένου καπιταλισμού και συγκεκριμένα την Αγγλία, όπου η αστική δημοκρατία είχε σταθεροποιηθεί ήδη σαν θεσμός από τις αρχές του 19ου αιώνα και όπου το προλεταριάτο, με την ακατάπαυτη επέκταση της βιομηχανιοποίησης, αποτελούσε από νωρίς μια σημαντική πλειοψηφία του πλη-

προηγούμενα χρόνια του φεουδαρχισμού να καταρρέει κάτω από τα αμείλικτα κτυπήματα της αστικής επανάστασης και που διαπίστωνε με τρόπο ότι αποτελούσε το τελευταίο οχυρό ενός εκφυλισμένου και ιστορικά ξεπερασμένου συστήματος σε μια περιοχή αρκετά στάδια προχωρημένη στον καπιταλισμό.

Όμως ο τροχός της ιστορίας δεν μπορεί ποτέ να γυρίσει προς τα πίσω μέσα στους κόλπους της φεουδαρχικής Ρωσικής κοινωνίας είχε αρχίσει να δημιουργείται και να αναπτύσσεται η τάξη που αποτελούσε τον αντίποδα του συστήματος και την ίδια στιγμή η τάξη που αποτελούσε τον αντίποδα της νεαρής αστικής τάξης της Ρωσίας. Η Ρωσική εργατική τάξη.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι υπήρχε μια αντονομία.

Η δημιουργία και η ανάπτυξη της Ρωσικής αστικής τάξης δεν ακολουθούσε τους φυσιολογικούς δρόμους της αντίστοιχης Ευρωπαϊκής, είχε «εισαχθεί» κατά κάποιο τρόπο και ήταν σ' ένα πολύ μεγάλο βαθμό εξαρτημένη από τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό. Ο γρήγορος βαθμιαία βιομηχανική ανάπτυξη της Ρωσίας εκείνη την εποχή δεν αναιρούν καθόλου απ' αυτό το εξαιρετικό γεγονός.

Αυτή η ιστορική αντονομία είχε γίνει αντιληπτή μέσα στους κύκλους των Ρώσων Μαρξιστών εκείνης της εποχής, ήταν μάλιστα βασικό σημείο έρευνας αλλά και σύγκρουσης και ισχυρών διαφωνιών ανάμεσα στους μαρξιστές και ανάμεσα στους διάφορους σοσιαλιστές εκείνης της εποχής.

Είναι σημαντικό ακόμη και για σήμερα να εξετάσει κανένας τις θέσεις, τις γνώμες και τις αναλύσεις αυτών των σχολών Σοσιαλιστικής σκέψης πάνω σ' αυτό το επίμαχο ζήτημα.

Για λόγους καθαρά πρακτικούς θα ασχοληθούμε περιληπτικά και με δύο μεγάλα ρεύματα που αναπτύχθηκαν μέσα στο Ρωσικό Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα και την διαμάχη ανάμεσα -τους. Τα ρεύματα που έπαιξαν εξαιρετικά σημαντικό ρόλο στην επανάσταση του Οκτώβρη και που οι πρωταγωνιστές τους έμειναν γνωστή στην ιστορία με τα ονόματα Μπολσεβίκοι και Μενσεβίκοι.

Οι Μενσεβίκοι θεωρούσαν ότι μέσα στις συνθήκες της καθυστερημένης Ρωσίας ήταν αδύνατο μια αστικοδημοκρατική επανάσταση να μετατραπεί αυτόματα σε σοσιαλιστική. Πιστοί λοιπόν σ' ένα παλιό θεωρητικό σχήμα πίστευαν ότι μόνο

δύο επαναστάσεις ήταν άρρηκτα δεμένες μεταξύ-τους και πως ήταν δυνατό το προλεταριάτο σε συμμαχία με την φτωχή αγροτιά να πραγματοποιήσει και τις δύο επαναστάσεις σε άμεση συνέχεια, υπερφαλαγγίζοντας την εξαρτημένη και ανίκανη Ρωσική αστική τάξη.

Πάνω σ' αυτό το θέμα ο ίδιος ο Μάρξ ύστερα από τα γεγονότα του 1848 στην Γερμανία που έδειξαν την καταπληκτική αδυναμία της Γερμανικής αστικής τάξης συνέδεσε παρα πολύ στενά την αστική και την προλεταριακή επανάσταση. Τον Μάρτη του 1850 μιλώντας στην ένωση Κομμουνιστών, υποστήριξε την συγκρότηση των Κομμουνιστών σε ανεξάρτητο κόμμα έτοιμο να ριχτεί στον σοσιαλιστικό αγώνα κατά του αστικού καπιταλισμού, αμέσως μετά την ολοκλήρωση της αστικοδημοκρατικής επανάστασης. Για τον Μάρξ γινόταν φανερό πως, ενώ οι δύο στόχοι ήταν θεωρητικά ξεχωριστοί, ήταν συμφέρο των εργατών να μετατρέψουν αυτό το πρόταξ σε διαρκές. Συγκεκριμένα έλεγε:

«Ενώ η δημοκρατική μικροαστική τάξη θέλει να σταματήσει την επανάσταση όσο το δυνατό πιο γρήγορα ... συμφέρον και καθήκον δικό -μας είναι να μετατρέψουμε την επανάσταση σε διαρκή μέχρι την απομάκρυνση από την εξουσία όλων των ιδιοκτητριών τάξεων, μέχρι την κατάληψη της κρατικής εξουσίας από το προλεταριάτο, μέχρι ότου η ενότητα των προλεταρίων, όχι μόνο

σε μια χώρα αλλά σε όλες τις σημαντικές χώρες του κόσμου αναπτυχθεί αρκετά ώστε να καταργηθεί ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους προλεταρίους των χωρών αυτών, και μέχρις ότου οι βασικές παραγωγικές δυνάμεις περάσουν απόλυτα στα χέρια του προλεταριάτου».

Ο Μάρξ τέλειωνε την σημαντική αυτή ομιλία με την περίφημη φράση:

«Σύνθημα στον αγώνα -μας πρέπει να είναι η διαρκής επανάσταση».

Εξ άλλου ο Λένιν θεωρούσε σαν απαραίτητο στοιχείο για την συμπλήρωση της Ρωσικής επανάστασης, την έναρξη επαναστατικών διαδικασιών στις χώρες του εξελιγμένου καπιταλισμού. Για τον Λένιν η επανάσταση ήταν αδιαίρετη και παγκόσμια. Δεν του πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι ήταν δυνατό ν' αναπτυχθεί ο σοσιαλισμός στη Ρωσία χωρίς μια αλυσίδα επαναστάσεων. Η διάφευση της πίστης του Λένιν για ταυτόχρονη επανάσταση στην Ευρώπη θα είχε σημαντικά αποτελέσματα στην μετέπειτα εξέλιξη του κράτους που δημιούργησε η Οκτωβριανή επανάσταση του Σοβιετικού.

Η εξέλιξη των γεγονότων στη Ρωσία ύστερα από το 1903 έμελλε να δικαιώσει περισσότερο την Μπολσεβίτικη θεωρία και να καταδικάσει τους Μενσεβίκους στην άσκησή μιας στείρας και αποτυχημένης πολιτικής ...»

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

θυσίου, και όπου υπήρχε ήδη ένα εκπαιδευμένο, παθαρχημένο, ταξικά συνειδητοποιημένο, και πειραμαμένο στις ταξικές διεκδικήσεις προλεταριάτο. Ωστόσο αυτή η διαπίστωση δεν αποτέλεσε ποτέ για τον Μάρξ συνταγή ή φόρμουλα. Ο ίδιος δεν απόκλεισε ποτέ το ενδεχόμενο του ξεκινήματος της εργατικής επανάστασης από μια μισοφεουδαρχική χώρα - και ανέφερε πολύ συγκεκριμένα την Ρωσία - που οι συνθήκες θα οδηγούσαν σε κρίση εξουσίας, με μια παράλληλη αδυναμία της ντόπιας αστικής τάξης να επιβληθεί και να επιβάλει το αστικό καθεστώς.

Πράγματι η Ρωσική αυτοκρατορία των αρχών του αιώνα -μας αποτελούσε ένα φαινόμενο που άγγιζε τα όρια του κλασικού για μια τέτοια προοπτική. Το τσαρικό καθεστώς ήταν ο δυναμικός εκπρόσωπος της τρομοκρατημένης Ρωσικής αριστοκρατίας που έβλεπε όλα τα

Απ' αυτή την σκοπία η Ρωσική αστική τάξη παρα την αντίθεση της στο φεουδαρχικό σύστημα ήταν αδύνατο, λόγω της εξάρτησης από το ευρωπαϊκό κεφάλαιο, να οργανωθεί σε επαναστατική δύναμη ικανή να πραγματοποιήσει την Αστικοδημοκρατική επανάσταση, τις απαιτούμενες για το αστικό σύστημα δημοκρατικές αλλαγές και να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά την κρίση εξουσίας, που άφηνε η φθορά και η αυξανόμενη όξυνση των αντιθέσεων της φεουδαρχίας.

Ιστορικά λοιπόν αυτός ο ρόλος — ο ρόλος δηλαδή της πραγματοποίησης της αστικής αλλά παράλληλα και σε άμεση συνέχεια της Σοσιαλιστικής επανάστασης — έπεφτε στους ώμους του νεαρού, άπειρου και ανώριμου προλεταριάτου, που μαζί με τους εξεθλιωμένους αγρότες αποτελούσαν την καταπληκτική πλειοψηφία της Ρωσικής αυτοκρατορίας και των επαρχιών - της.

με την αστική επανάσταση θα γνώριζε ο Καπιταλισμός την πλήρη ανάπτυξη στην Ρωσία, και η αστική επανάσταση ήταν ευθύνη της αστικής τάξης, θα έπρεπε λοιπόν οι εργάτες να περιμένουν και να βοηθήσουν την αστική τάξη να πραγματοποιήσει την επανάστασή τους να αναπτυχθεί καπιταλιστικά η Ρωσία, να οξυνθούν οι καπιταλιστικές αντιθέσεις για να έρθει μετά η Σοσιαλιστική Επανάσταση. Έτσι κατά τους Μενσεβίκους η αστική επανάσταση μόνο μακροπρόθεσμα εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Τέλος αυτό το θεωρητικό σχήμα οδηγούσε στη μόνη πρακτική διέξοδο που είχαν οι Μενσεβίκοι δηλαδή σε μια πολιτική πρακτικής υποστήριξης της αστικής τάξης για την συντριβή του Τσαρισμού, και φυσικά την αναβολή της Σοσιαλιστικής Επανάστασης για το απώτερο μέλλον.

Αντίθετα ο Λένιν από το 1898 είχε διατυπώσει την άποψη

Εξη χρόνια απο το Πολυτεχνείο

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΧΑΡΑΞΕ Ο ΝΟΕΜΒΡΗΣ

Ενω συμπληρώνεται φέτος ο έχτος χρόνος της επετείου του, το Πολυτεχνείο έχει καθιερωθεί με γιορτασμούς στα σχολεία, αφιερώσεις στον τύπο, το ραδιόφωνο και την τηλεόραση σαν μια μεγάλη σύγχρονη εθνική επέτειο των Ελλήνων. Το ότι η εξέγερση του Πολυτεχνείου αποτελεί ένα σταθμό στον αντιδικτατορικό αγώνα του ελληνικού λαού αποτελεί γεγονός. Απέχει πολύ όμως το νόημα του από εκείνο που του δίνουν τα πανηγύρια κι οι γιορτασμοί τα οποία συνήθως του αφαιρούν το συγκεκριμένο του περιεχόμενο και τ' αφήσουν μέσα σε γενικά μυθικά πλαίσια. Κι όμως η αξία του Πολυτεχνείου - κι όλων των άλλων εξ' άλλου ιατρικών γεγονότων - προκύπτει από το συγκεκριμένο ρόλο που διαδραματίζουν οι συγκεκριμένοι χώροι και χρόνοι.

που λειτουργήσαν οι φοιτητές στο χώρο του Πολυτεχνείου, και συρρέοντας μαζικά στο κέντρο της Αθήνας, γύρω από το Πολυτεχνείο. Η παράξενη στάση της αστυνομίας στις δυο πρώτες μέρες, που αποτραβήχτηκε από τον γύρω χώρο ήταν ενισχυτική στο να πάρει μια φοιτητική εκδήλωση ένα μαζικό χαρακτήρα. Η παροχή χρημάτων και τροφίμων από τον κόσμο η μεταφορά συνθημάτων σ' όλη την Αθήνα με τα αυτοκίνητα που περνούσαν από το χώρο του Πολυτεχνείου, η μεταφο-

1. Το Πολυτεχνείο ήταν η κορύφωση της αντίστασης του ελληνικού λαού ενάντια στην δικτατορία που του επιβλήθηκε στις 21 Απριλίου 1967. Στη διάρκεια των 6 χρόνων της δικτατορίας μέχρι το Πολυτεχνείο οι αντιδικτατορικές δυνάμεις παρουσιάζονταν διχασμένες και ως επί το πλείστον ξεκομμένες από τις μάζες. Το μεγαλύτερο πρόβλημα αφορούσε τις αριστερές δυνάμεις. Το Κ.Κ.Ε. αντιμετώπιζε μεγάλα προβλήματα, τα οποία αντικατοπτρίζονταν στην διάσπαση σε Κ.Κ.Ε. εσωτερικού και Κ.Κ.Ε. εξωτερικού. Τα αριστερά κόμματα και οι οργανώσεις δεν κατάφεραν να φτιάξουν ένα ενιαίο αντιδικτατορικό μέτωπο με minimum κοινό πρόγραμμα. Οι διάφορες αντιχουντικές εκδηλώσεις περιορίζονταν σε ορισμένες μεμονωμένες ενέργειες (βόμβες, φυλλάδια, συνθήματα κ.ο.κ.) διαφόρων οργάνων και κομμάτων.

Μετα το καλοκαίρι του 72 αρχίζει να αναπτύσσεται το φοιτητικό κίνημα. Οι τοπικοί σύλλογοι των φοιτητών αποτέλεσαν τα πρώτα κέντρα συσπείρωσης του αντιδικτατορικού αγώνα. Το πέρασμα από τα φοιτητικά συνθήματα στα πολιτικά ήταν αναπόφευκτο. Η πρώτη σοβαρή εκδήλωση των φοιτητών ήταν η κατάληψη της νομικής σχολής στις αρχές του 73. Από τότε ο

αγώνας κλιμακωνόταν, ώσπου πραγματοποιήθηκε η εξέγερση στο Πολυτεχνείο.

2. Στο Πολυτεχνείο επιβλήθηκε από τα γεγονότα η συσπείρωση όλων των αντιδικτατορικών δυνάμεων.

Υπάρχουν μαρτυρίες ανθρώπων που έπαιξαν ηγετικό ρόλο στην εξέγερση, που δείχνουν ότι στην Συντονιστική Επιτροπή των φοιτητών και των εργατών που κατέλαβαν το Πολυτεχνείο επικρατούσαν αρχικά δυο απόψεις: Η μία που εκφραζόταν από εκπαιδευτικούς σχολών που ήταν οργανωμένοι σε μεγάλα κόμματα (κυρίως στις δυο πτέρυγες του ΚΚΕ), ήταν να περιοριστεί η εκδήλωση σε φοιτητικά αιτήματα και αντιχουντικά συνθήματα. Η δεύτερη, που εκφραζόταν κυρίως από πολλές μικρές ομάδες υποστήριξε ότι τη μετατροπή της κατάληψης σε μαχητική αντιπαράθεση με τη δικτατορία.

Τέλικά οι μεγάλες οργανωμένες ομάδες δεν κατάφεραν να ελέξουν την εκδήλωση η οποία πήρε το χαρακτήρα μιας αυθόρμητης μαζικής αντίδρασης στο δικτατορικό καθεστώς.

3. Ο λαός της Αθήνας συμμετέσχε μαζικά κι αυθόρμητα σ' αυτές τις εκδηλώσεις, υπακούοντας στις εκκλήσεις του ραδιοφωνικού πομπου

ρα και η περιθάψη τραυματιών, η απόκρυψη φοιτητών και η συνεχής παρακολούθηση των εκπομπών του ραδιοσταθμού δείχνει τον αντίχτυπο της εκδήλωσης στις πλατείες μάζες.

4. Υπήρξε μια υπεραισιόδοξη εκτίμηση των δυνατοτήτων της εξέγερσης από τη μεγάλη μάζα των συμμετασχόντων. Αναμενόταν η δεύτερη και τρίτη μέρα η πτώση της χούντας. Δεν διαγνώστηκε σωστά εξαρχής η στάση της μάζας, η οποία ήταν θετική αλλά όχι ως το σημείο της ανεπιφύλαχτης ενεργητικής συμμετοχής σ' ένα μαχητικό αντιδικτατορικό αγώνα εκείνη τη στιγμή. Μερικά συνθήματα ήταν ακραία και προκάλεσαν τη σύγχυση αντι τη συσπείρωση σε μια μερίδα του πληθυσμού.

Αποτέλεσμα της αυθόρμητης αντίδρασης των φοιτητών, ήταν να δημιουργηθεί ένα ολοκαύτωμα, που θα φανέρωνε στον ελληνικό λαό πόσες δυνατότητες είχε μπροστά του μ' ένα μαζικό ενιαίο αγώνα θα έριχνε σα χάρτινο πύργο τις απόπειρες του δικτάτορα Παπαδόπουλου να περάσει ένα πιο φιλελεύθερο καθεστώς που τον έβγαζε από το αδιέξοδο στο οποίο τον οδηγούσε η εξάχρονη-χούντα του.

Π.Χ.

εκδήλωση

Στις 17 του νιοβρη η ωρα 7.30 το βραδυ στο οικημα της λαϊκης σκηνης στο καϊμακλι εκδηλωση για το ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Η εκδήλωση οργανώνεται από την Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΔΕΝ και την Δημοκρατική Νεολαία Δ. Λοΐζου.
ΟΜΙΛΙΑ - ΜΟΥΣΙΚΟ ΠΡΟΓΡ.

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η Δ.Ν.Δ.Λ

απο την 5 η σελίδα

παραμονη στην ύλη που διδάσκεται εδώ και 10-15 χρόνια στα σχολεία, η υπερβολική απασχόληση των μαθητών με επουσιώδη μαθήματα όπως Αρχαία Ελληνικά, Λατινικά, Θρησκευτικά, κ.ά., που δεν προσφέρουν στο μαθητή παρα άγχος, κόπωση, και καθόλου χρόνο για ψυχαγωγία ή για άλλες ασχολίες. Όλα είναι φτιαγμένα κατά τον τρόπο που θέλουν αντιπρόσωποι του συστήματος και προσπαθούν να το διατηρήσουν όσο καλύτερα μπορούν γι' αυτό και οι μαθητές πρέπει να στραφούν στις δικές -τους δυνάμεις για τες αναγκαίες αλλαγές.

Από αυτή τη στιγμή εγκείται και η αναγκαιότητα ενός οργανωμένου μαθητικού κινήματος που κύριο στόχο -του θα έχει την εντόπιση των μαθητικών προβλημάτων, την προώθηση και την επίλυση -τους, όσο γίνεται καλύτερα.

Οι μαθητικές οργανώσεις σήμερα στην Κύπρο είναι σχεδόν εντελώς ανοργάνωτες και η πολιτική -τους δουλειά δεν φαίνεται καθόλου στα σχολεία, έτσι οι μαθητές μένουν απροστάτευτοι και ανοργάνωτοι στην κάθε είδους εκμετάλλευση που τους γίνεται.

Η Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοΐζου από την ημέρα της ίδρυσης -της έπαιξε ένα σημαντικό ρόλο στην πολιτική ζωή της Κύπρου. Κρατούσε πάντα την πρωτοπορεία σε κάθε μαθητική εκδήλωση με πολιτικό περιεχόμενο και πάντα έδινε παραδείγματα αγωνιστών που αντιδρούσαν στην εκμετάλλευση ενός καπιταλιστικού συστήματος και

που προωθούν τα μαθητικά προβλήματα με όσο πιο καλό τρόπο μπορούν.

Στόχοι της ΔΝΔΛ είναι η πολιτικοποίηση των μαθητών ώστε να μπορούν να κρίνουν και να αποφασίζουν μόνοι -τους χωρίς την ανάγκη υποβολής μιας άποψης από κάποιον μεγαλύτερο ή κάποιο καθηγητή. Πιο αναγκαία όμως είναι η συμμετοχή των μαθητών σε συνδικαλιστική οργάνωση. Είναι ο μόνος τρόπος για να αποκτήσουν οι μαθητές τα καταπατημένα δικαιώματα -τους και να μπορούν να αποφασίζουν μόνοι -τους για τα θέματα που τους αφορούν. Με την πολιτικοποίηση και συμμετοχή των μαθητών στα συνδικαλιστικά θέματα η κατάσταση της εκπαίδευσης -μας θα αλλάξει προς το καλύτερο. Για να γίνουν αυτά όμως χρειάζεται ο μαθητής να ωριμάσει και πιστεύουμε πως η ΔΝΔΛ μπορεί να βοηθήσει σ' αυτό με την καθημερινή ενημέρωση και συζήτηση με τους μαθητές. Σ' αυτό θα βοηθήσει πολύ και η νέα μαθητική εφημερίδα «Μαθητικοί Αγώνες» που εκδίδεται από τα μέλη -της ΔΝΔΛ και αναφέρεται στα καθημερινά προβλήματα των μαθητών. Κύριος στόχος λοιπόν η δημιουργία ενός πλατιού μαθητικού κινήματος όπου ο κάθε μαθητής θα συμμετέχει για μια καλύτερη ζωή στα σχολεία.

Ριχνόμαστε στον αγώνα γιατί πιστεύουμε πως έχουμε και μεις σαν μαθητές κάτι να προσφέρουμε στην Κύπρο αλλά και στους εαυτούς μας.

Μ.Π.
ΜΑΘΗΤΡΙΑ
Δ.Ν.Δ.Λ.

Με αφορμή ανακοίνωση της ΠΕΟ

ΟΤΑΝ Ο ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ ΚΑΛΠΑΖΕΙ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΧΑΜΗΛΩΝΟΥΝ;

Στην τελευταία ανακοίνωση -του το Γενικό Συμβούλιο της ΠΕΟ καθορίζει την πολιτική που θα ακολουθήσει η ηγεσία της ΠΕΟ σε σχέση με τον καθορισμό των νέων αιτημάτων των εργαζομένων. Όπως είναι γνωστό οι συλλογικές συμβάσεις λήγουν πολύ σύντομα, οπότε θα γίνει η διαπραγμάτευση των νέων αιτημάτων. Όπως προκύπτει από την ανακοίνωση του Γ.Σ. της ΠΕΟ τα αιτήματα που θα διεκδικηθούν φέτος θα είναι χαμηλότερα από τα περσινά γιατί ο ρυθμός αύξησης του πληθωρισμού έχει μεγαλώσει, ο ρυθμός ανάπτυξης και ο ρυθμός ανόδου της παραγωγικότητας έχει μειωθεί, ενώ η διεθνής καπιταλιστική οικονομία υφίσταται κρίση, επηρεάζοντας αρνητικά τους ρυθμούς ανάπτυξης της κυπριακής οικονομίας.

Αυτοί είναι λοιπόν οι λόγοι που δίνονται για το συγκρότημα

στην διεκδίκηση των εργατικών αιτημάτων. Στο τέλος η ΠΕΟ εκφράζει την πεποίθηση ότι «η εργατική τάξη σε σύνολο και τα ξεχωριστά τμήματα -της θα κατανοήσουν την ορθότητα αυτής της γραμμής. Θα επιδείξουν και σ' αυτό το στάδιο την αναγκαία ταξική ωριμότητα και υπευθυνότητα, που επέδειξαν σε πολύ πιο δύσκολες και τραγικές στιγμές, όπως μετά το πραξικόπημα και την εισβολή, προς το συμφέρον του τόπου, της οικονομίας, του πολιτικού -μας αγώνα, αλλά και για τα ίδια -τους τα συμφέροντα».

Αξίζει να δει κάποιος τους λόγους που προβάλλει η ΠΕΟ για να δικαιολογήσει την πολιτική τούτη:

Η ΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΡΥΘΜΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΚΑΙ ΑΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑΣ

Είναι γεγονός πως οι ρυθμοί

ανάπτυξη της κυπριακής οικονομίας έχουν μειωθεί όπως και η άνοδος στην παραγωγικότητα. Αλλά γιατί για τούτο πρέπει να τιμωρηθούν οι εργαζόμενοι. Η Κυπριακή οικονομία υποφέρει από μια σειρά διαρθρωτικές αδυναμίες που παρεμποδίζουν την παρα πέρα ανάπτυξη. Δεν έγιναν οι ορθές επενδύσεις ούτε σε είδος ούτε σε μέγεθος. Πολλές φορές έχει γίνει αναφορά στις επενδύσεις έντασης εργασίας που έχουν γίνει. Στο γεγονός ότι η ανάπτυξη στηρίχτηκε στα χαμηλά μεροκάματα και όχι σε οποιαδήποτε προγραμματισμένη προσπάθεια ανάληψη επενδύσεων με βάση το μακροπρόθεσμο συμφέρον της οικονομίας.

Αναπόφευκτα, λοιπόν, οι ρυθμοί ανόδου της παραγωγικότητας μειώθηκαν, από τη στιγμή που η υπερβάλλουσα δυναμικότητα που υπήρχε φυσιολογικά αμέσως μετά τον πό-

λεμο σταμάτησε να υπάρχει. Για την κακή άρα επίδοση στην παραγωγικότητα πρωταρχικά ευθύνεται η κακή επένδυτική πολιτική ή καλύτερα η έλλειψη οποιασδήποτε επένδυτικής πολιτικής.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Έχει δίκαιο η ΠΕΟ στο ότι η διεθνής οικονομική κρίση έχει επηρεάσει και επηρεάζει τους ρυθμούς ανάπτυξης της Κυπριακής οικονομίας. Όμως

ποιο μέτρο έχει παρθεί για να αποδεσμευτεί — έστω μερικώς - η κυπριακή οικονομία από τις επιδράσεις της διεθνούς καπιταλιστικής οικονομίας; Αντίθετα η Κύπρος δεσμεύεται από τις συμφωνίες του ΓΚΑΤΤ για τους δασμούς, ενώ παράλληλα επιδιώκει τη στενή σύνδεση με την Ε.ΟΚ. Όλα τούτα σημαίνουν και δείχνουν αρκετά γλαφυρά πως η αντίθετη πορεία επιδιώκεται, εκείνη της ολοένα και στενότερης δέσμευσης και εξάρτησης από τη παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.

λαϊκή συμμετοχή στον αγώνα

από την 1 σελίδα

τακτική -της η δέξια, για να μην εκθεθεί σε κίνδυνο τα συμφέροντα -της και την κυρίαρχη θέση από την οποία τα υπηρετεί, μέσα στην Κυπριακή κοινωνία.

Είναι γεγονός ότι μέσα στις μετακατοχικές συνθήκες, η προσφορά του ιμπεριαλισμού που εξακολουθεί να παραμένει πάντα ανοικτή από την επόμενη σκεδον της εισβολής για την Κυπριακή δεξιά, είναι η διαγραφή της μισής Κύπρου από τις πολιτικές επιδιώξεις -της, με αντάλλαγμα μια τεχνο - οικονομική βοήθεια που αποτελεί το άλφα και το ωμέγα, για την επιβίωση και την παρα πέρα ανάπτυξη του οικονομικού κατεστημένου.

Κάτω απ' αυτής της μορφής τες πιέσεις και την εξάρτηση, η Κυπριακή υπόθεση βαδίζει μ' ένα βήμα όχι και τόσο αργό για την ώρα, αλλά σταθερό από το κακό στο χειρότερο, ενώ ταυτόχρονα αναβιώνουν και δοκιμάζουν να συγχρονίσουν την δράση -τους όλες εκείνες οι συνειδητοποιημένες ταξικές δεξιές δυνάμεις, που έχουν κάθε λόγο να μην είναι ικανοποιημένες, από τον ρυθμό που μας φέρνει κοντα στες λύσεις με τες οποίες ερωτοτροπούν.

Από την άλλη πλευρά, μέσα σ' αυτές τες συνθήκες είναι φυσικό τα πράγματα για τις προοδευτικές δυνάμεις, να γίνονται όλο και πιο δύσκολα. Τα συμφέροντα του λαού και του τόπου γενικότερα, μπαίνουν καθημερινά κάτω από το φάσμα μιας αβεβαιότητας, που καλλιεργείται από την αδυναμία της

Κυβέρνησης να προχωρήσει σε οποιαδήποτε μέτρα και πρωτοβουλίες, που θα μπορούσαν να δημιουργήσουν και το κατάλληλο αγωνιστικό κλίμα.

Το γεγονός αυτό εκμεταλλεύεται στο έπακρο και πολλή μαεστρία η αντιδραστική δεξιά, που προσπαθεί, μέσα σε ένα κλίμα ηττοπαθείας που επιδιώκει να καλλιεργήσει, να προβάλλει λύσεις καταστροφικές, για τον τόπο μακροπρόθεσμα, αλλά ευνοϊκές για τα συμφέροντα της βραχυπρόθεσμα.

Η καθημερινή κριτική για την απραξία της Κυβέρνησης σε διάφορα επίπεδα από τες στήλες του ακροδεξιού αντιδραστικού τύπου, δημιουργεί από τη μίαν μια σύγχυση, μέσα από την οποία προβάλλει ο σοβαροφάνης χαρακτήρας μιας «προοδευτικής» τοποθετημένης αντιπολιτευσης πάνω σε τρέχοντα καθημερινά λαϊκά θέματα και προβλήματα. Από την άλλη όμως, η μελετημένη αυτή τακτική, δημιουργεί και το ευνοϊκό κλίμα που διευκολύνει την ακροδεξιά να προβάλλει στο πολιτικό επίπεδο με σύνθημα την υποχώρηση και να εισηγηείται «κακές» μεν αλλά εφικτές και επιβεβλημένες εκ των πραγμάτων» Αμερικανο - νατοϊκές λύσεις.

Το κύριο πλεονέκτημα αυτής της γραμμής, είναι ότι διατηρεί μέσα στις τάξεις του Δημοκρατικού Συναγερμού μάζες σε ψηλά ποσοστά, που

ενω δεν έχουν καμμία απολύτως σχέση με τα συμφέροντα της ολιγαρχίας του πλούτου, είναι πολιτικά προσανατολισμένες σ' αυτή.

Το φαινόμενο αυτό δημιουργεί από μόνο -του επικίνδυνες καταστάσεις και προμηνύει κινδύνους, μπροστα στους οποίους καμμία προοδευτική δύναμη δεν πρέπει να στέκει με απάθεια.

Ίσα - ίσα, το μαχαίρι έφτασε ήδη στο κόκκαλο, μπορεί να πει κανένας χωρίς να υπερβάλλει. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, ο λαός με επι κεφαλής τες δυνάμεις της αριστερας, πρέπει να συσπειρωθεί κάτω από ένα συγκεκριμένο και συμφωνημένο μίνιμουμ πρόγραμμα αγώνα και δράσης, πριν νάναι πολύ αργά.

Το αγωνιστικό κλίμα δεν μπορεί να σηκώσει άλλα πράγματα, χωρίς επικίνδυνες παλινδρομήσεις σε σχήματα πολιτικά, που θάναι διαθέσιμα να προσφέρουν «γην και ύδωρ» στους ιμπεριαλιστές εχθρούς της υπόθεσης -μας. Μοναδικό δε εμπόδιο σε μια πορεία προς μίαν τέτοια κατεύθυνση, δεν μπορεί να σταθεί κανένα άλλο, εκτός απο τον ίδιο τον λαό που θα πρέπει πλέον να ενεργοποιηθεί σ' ένα αγώνα επιβίωσης, έξω από τα περιθώρια που η πολιτική της δεξιάς επιδιώκει να τον στριμώξει. Όσο δε η λαϊκή συμμετοχή στον αγώνα θα εξακολουθεί να παραμένει μόνο ένα απλο σχήμα λόγου, τίποτε άλλο δεν θα μπορεί να αποτρέψει την υποταγή -μας στα σχέδια που υπαγορεύουν οι ιμπεριαλιστές αφέντες του οικονομικού κατεστημένου.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική

εκφραση

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα

Εσωτερικό: £2.000

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.000 ή 300 δρ.

Ευρώπη: £4.000 ή \$12.000

Αμερική: £5.000 ή \$15.000

Αυστραλία: £6.000 ή

\$15.000 (Αυστρ.)

Η Σοσιαλιστική Έκφραση δι-
ατείνεται στα Γραφεία της Σοσι-
αλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ και
στα περίπτερα.

Για την αλληλογραφία:

Σοσιαλιστική ΕΚΦΡΑΣΗ

Τ.Κ. 1064

ΛΕΥΚΩΣΙΑ—ΚΥΠΡΟΣ